

VÍRA A SPORT

Jak se říká v jednom hezkém vtípu: „Tatínku, mohu při modlitbě hrát karty?“ „To je jasné, že ne, Pepičku, to by ses pak na modlitbu vůbec nesoustředil.“ „A tati, mohu se při hraní karet modlit?“ „To zajisté, synu, to tě chválím.“ Ptám se tedy, jestli je možné při modlitbě sportovat? A co takhle modlit se při sportování? :-) V našem dnešním tématu se podíváme, jak lze provázat víru a sport. Zaměříme se na konkrétní příklady sportovců, kteří ve sportu nacházeli různá pojitka se svým duchovním životem.



Pro již otřelý čtenář Tarsicia nabízí vzpomínku na články s různými sportovci. Vzpomínáte třeba na Matouše Venkrbce? Hokejista a dlouholetý kapitán týmu Jestřábi Prostějov, který přerušil svou dobře rozjetou kariéru a na tři roky přestal hrát hokej, aby se mohl posunout v duchovním životě. Dále takzvaný „věřící rychlík“, jak byl



Matouš Venkrbec

přezdívan slovenský profesionální fotbalista Dušan Švento. Kromě národního týmu si získal přízeň spousty fanoušků např. ve Slavii Praha, rakouském RedBullu Salcburk či německém 1. FC Kolín. V loňském roce jsme si povídali s dalším profesionálním fotbalistou Tomášem Hořavou, se kterým si dokonce někteří naši čtenáři (výherci soutěže) mohli společně trénovat. Poslední příklad je z červnového čísla Tarsicia, kde jsme skládali hold nejstaršímu člověku, který úspěšně dokončil závod legendárního Ironmana – ano, 94 letá Madonna Buder, známá jako tzv. železná jepťiška. Příkladem, jak lze provázat sport a duchovní život, ale můžeme nalézt mnohem více.

Z rudého ďábla knězem

Dnes se pojdme podívat do Severního Irsku, kde se udál nevídaný životní zvrat. Totiž chlapík Philip Mulryne, který prošel mládežnickými týmy slavného týmu Manchester United, se rozhodl vyměnit kopačky za kněžské roucho. Proč se rozhodl k takovému kroku? „Dříve jsem o tom vůbec nepřemýšlel, ale začal jsem být nespokojený s celým svým dosavadním životním stylem. I přes slávu a množství peněz jsem zjistil, že s tím nakonec přišla i jakási prázdnota. Docela mě to šokovalo - proč nejsem šťastný, když mám všechno, co mladí muži chtějí.“ V dresu „rudých



Lilian Thuram



sv. Jan Pavel II.

jeho spoluhráči i soupeři ho považovali za vzor slušného sportovce. I přes sportovní úspěchy zůstal vždy pokorný: „Snažím se vždy hrát, jak nejlépe dovedu, ale opravdových úspěchů mohu dosáhnout jedině v silném týmu.“

Vatikánská podpora

Inspiraci pro spojení sportu a víry můžeme hledat i u jednotlivých papežů.

Papež Pius X. byl velkým podporovatelem sportu. „Tělesná cvičení mají totiž podivuhodný vliv na cvičení ducha, protože vyžadují námahu a brání zahálce, která je matkou neřestí, a sportovní utkání jsou obrazem soupeření v uplatňování ctností.“ Papež Pius XII. je často považován za „papeže sportovců“. Sport a cvičení chápal jako prostředek k formování charakteru a posilování vůle. Sport hraje důležitou úlohu v Božím plánu



Místo ornátu kopačky

A zmíníme ještě jeden hezký případ provázanosti sportu a víry. Totiž mnohonásobný francouzský reprezentant Lilian Thuram, mimo jiné také vítěz fotbalového MS a také ME, se původně připravoval na dráhu kněze. I když nakonec spojil svůj život s fotbalem, získal mnoho cen fair-play a všichni

a je spojen se vzděláváním těla, což úzce souvisí s morálkou, proto se církev musí o sport zajímat. Rovněž dnes již svatořečený papež Pavel VI. si byl vědom potenciálu sportu, jakožto významného pastoračního prostředku a vybízel církev, aby jej v dobrém využívala. Předstoupil třeba před Mezinárodní olympijský výbor, kde mluvil o tom, že

ve sportu je vyžadováno mnoho užitečných vlastností, jako je disciplína, obětavost, sebeovládání, odvaha a houževnatost. Papež Jan Pavel II. mluvil o sportu dokonce ve 120 oficiálních promluvách a zároveň byl prvním papežem, který se sportu věnoval také během svého pontifikátu. A co současný papež František? Ten rozhodně nezaostává, když třeba přizval na audienci fotbalisty Argenti-

ny a Itálie: „Dobro, které můžete způsobit, je obrovské. Tím, jak se chováte, i tím, jak hrajete, tím vším můžete konat dobro. Lidé se na vás dívají. Využijte své popularity k zasévání dobra.“

Sportem k duchovnímu zdraví

Lze tedy najít spoustu podobností mezi sportem a duchovním životem. Příkladem může být pravidelnost. Jestliže chci být v libovolném sportu úspěšný a něčeho dosáhnout, musím pravidelně trénovat. V duchovním životě tomu není jinak. Nestačí být jen v mládí pokřtěn, ale je potřeba denně navazovat vztah s Bohem. Jako další pojitko můžou sloužit opakované pády. Ve sportu se může jednat o časté prohry či neúspěchy, v duchovní sféře zase o sklony k hříchům. Můžeme občas prohrát, můžeme i často prohrávat, ale podstatné je, abychom vždy a za všech okolností hráli fair play. Hráť čestně a upřímně sami se sebou, hrát vždy čestně s druhými (bez ohledu na to, zda oni hrají fair play) a hrát čestně a rovně s Bohem – on totiž s námi vždycky hraje fair play. (převzato z diplomové práce Sport pohledem duchovních KC v ČR od Dominika Byrtuse)

Petr Lukeš



Foto: Raw18, Drobot Dean, Anatolij Karlyuk - Adobe stock; Matthieu Riegler - wikipedia.org; www.lhkjestrabi.cz; St. Paul Center



Ilustrace: Jirí Vančura

VYTRVALOSTE v dobrém

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Mikuláš ministruje od druhé třídy. Nyní je už šesták, ale je stále nadšeným Božím služebníkem. Přesto si pan farář všimá, že v poslední době je jeho nejlepší ministrant poněkud zaražený. Proto se ho ptá: „Miki, stalo se ti něco? Máš nějaké problémy?“

Hoch mu odpovídá: „Moc bych si přál vlčáka. Ale tatínek mi nevěří, že vytrvám. Říká mi: „Přejde tě to a přestaneš se o něho starat.““

„Bud' trpělivý, časem tatínek přesvědčíš,“ radí mu kněz.

Chlapce slova kněze potěší, ale smutek z duše mu nezmiž. Všimá si toho babička, které vnuk pomáhá čistit záhony od plevele. Také jí Mikuláš svěří, co ho trápí. Žena usedá na lavičku, aby si trochu odpočinula. Přitom vnukovi vypráví: „Než ses měl narodit, tak jsme se všichni o tebe báli. Lékaři nás hodně strašili. Tehdy jsem chodila každý den ke kapličce a modlila se tam růženec. Prosila jsem Pannu Marii, aby ses narodil zdravý. I teď tam často zajdu a děkuji Matce Boží za tebe.“

„Budu to dělat jako ty,“ chápe Mikuláš hned, co mu babička chce poradit.

Ještě téhož dne vyběhne na kopec, tam se zadívá do tváře Matky Boží a prosí:

„Panno Maria, tobě Bůh věřil, svěřil ti svého Syna. Pomoz mi, aby mně tatínek věřil, že se postarám o psa. Myslí si, že mě to přestane bavit. Říká, že mi psa koupí, až ještě vyrostu. Ale já bych ho moc chtěl už teď. Prosim, pomoz mi.“

Chlapec vyběhá ke kapličce vytrvale každý den. Rodičům pouze řekne: „Jdu se proběhnout.“

Tatínkovi se to nezdá, a proto se ho ptá: „Kam každý den běháš?“

„To je moje tajemství,“ odpovídá Mikuláš a tatínek na něho víc nenaléhá.

Maminka má však o syna obavy. „Měli bychom jako rodiče vědět, kam Miky chodí. Není zdaleka dospělý a máme za něho odpovědnost. Bojím se, aby se mu něco nestalo.“

„Máš pravdu,“ odpovídá muž a vydá se chlapce sledovat.

Vidí ho tak u kapličky, jak se vroucně modlí. I z dálky spatří růženec v jeho ruce.

Dochází mu, oč asi syn prosí. Rozhoduje se, že mu psa koupí.

Doma říká své manželce: „Miki se dokáže vytrvale modlit. Teď už vím, že vytrvá a o psa se nepřestane starat.“

Když se Mikuláš vrátí domů, tak mu rodiče sdělují své rozhodnutí. Hoch zapískne štěstím, pověsí se tatínkovi i mamince kolem krku a zvolá: „Potřebuji se ještě proběhnout!“

„Jenom běž,“ dovoluje mu tatínek a vůbec se o syna nebojí ani on, ani jeho manželka.

Vědí totiž, že určitě běží ke kapličce, aby tam poděkoval Panně Marii. A předstávají si, že tam bude běhat i s vlčákem. Přitom netuší, za co se tam bude především modlit. Je to tajemství jeho srdce, o kterém nikdo neví. Už teď se totiž modlí za to, aby se jednou stal knězem. Prosí, aby šel vytrvale za Božím voláním.